

A l'ombra d'un arbre, un lleó dormia la migdiada. Un ratolí que jugava per les branques no se'n va adonar i, jugant, jugant, va caure damunt l'esquena del lleó i el va despertar. Molt enfadat, el lleó, d'una grapada, el va atrapar. El ratolí, en veure's pres pel rei dels animals, li va demanar perdó i, tot plorant, li va dir que ell, en cas de necessitat, l'ajudaria.

El lleó va riure de valent, com el podia ajudar una bestiola tan petita si ell era tan gros i tan valent? Tanta gràcia li va fer, que el va deixar lliure.

Molt temps després, el lleó va caure a les xarxes d'uns caçadors i, com que no podia sortir-ne tot i la seva gran força i el seu poder, es va posar a rugir tan fort com pogué. I vet aquí que, per casualitat, aquell ratolinet no era gaire lluny i, en sentir el lleó, va córrer a ajudar-lo: va anar rosegant amb les seves dentetes les malles de la xarxa fins que va fer un forat prou gran i el lleó va poder sortir i s'escapà.

Gràcies al petit ratolí, el lleó es va poder salvar d'una mort segura. I des d'aquell dia el ratolí i el lleó van ser amics inseparables!

Faula de Jean de la Fontaine

Amistat

El lleó i el ratolí

